

daktion, og forsaavidt kan jeg altsaa være enig i at betragte dette Spørgsmaal som dødt og begravet i Relation til denne Lov. — Hvad angaar § 4, da har der jo været en Del Tale om dens Redaktion. Jeg skal dertil bemærke, at jeg ikke tror, at det ved en praktisk Anvendelse af Loven har Stort at betyde, om man vælger den ene eller den anden Redaktion, og jeg kan derfor ikke se, at der kan være Betænselighed ved at vælge den Redaktion, som det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) foreslog. Det kan ogsaa gerne være, at den fortjener Fortrinnet for den Redaktion, som der blev givet Paragrafen i Landsthinget; men jeg maa fastholde, at jeg dog egentlig tror, at den korrekteste Redaktion er den, som oprindeligt stod i Lovforslaget. Det er ganske vist den Redaktion, som mindst vil leve Spillerum for Ubestenthed, og som mindst gjør sig skyldig i at bruge den Slags omdisputable Udtryk som: „i det Væsentlige“ eller „Sagen i sin Almindelighed“ eller deslige. Jeg tror imidlertid ikke, at det har Stort at betyde, om man vælger den ene eller den anden Redaktion; thi Domstolene ville let vide, hvad der sigtes til, og Loven vil derfor blive anvendt paa samme Maade, enten man vælger det ene eller det andet Udtryk. § 5 indeholder jo et Spørgsmaal, hvorom der ogsaa var Meningsulighed i det andet Thing, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Forligskommissionen skal have Ret til at udsætte Sagen i 14 Dage mod Parternes Protest. Jeg maa atter her gjøre de Herrer opmærksomme paa, at der kun er Tale om Nødvendighed til at udsætte Sagen mod Parternes Protest, hvorimod der selvfølgelig ikke er Noget ivoien for, at Sagen kan udsættes, saasnart man kan bevæge Parterne til at finde sig deri, hvad man i de fleste Tilfælde vil kunne faae dem til, naar der er nogenstomhelst Udbytte til og Tilbæielighed til Forlig imellem dem. Der er vistnok Grund til at antage, at denne Ret til at udsætte Sagerne i 8 a 14 Dage uden Hensyn til Parternes Nødske er bleven misbrugt ikke lidt, og jeg tror, at den væsentligst kun har været brugt til en Slags Slendrian, man har ikke holdt af at slynge sig, man har fundet det bekvemmere at udsætte Sagen til en anden Gang, man har ikke taget Hensyn til, hvad der var Udsættelsens egentlige oprindelige Diemed, hvilket var, at Forligskommissionen skulde have Ret til at udsætte en Sag, for at Parternes Hidsighed kunde afsløses. I dette Diemeds Henseende har Bestemmelsen ikke virket synderlig eller vel kunnet virke synderlig, fordi Folk i Reglen ikke befinde sig i den første Hidsighed, naar de komme for Forligskommissionen; naar man kommer saa vidt, vil der i Reglen ikke have været ringe Leilighed til at overveie Sagen og se paa den med mere Ro. Hvad den Betragtning angaar, som fremhævedes af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad), nemlig at Udsættelse kunde have sin Nytte

i det Tilfælde, at Forligskommissionen ikke strax rigtig kunde overse Sagen, eller hvor der udfordredes Situationskort, Planer eller andre saadanne Hjælpemidler for rigtig at forstaa Sagen, da skal jeg bemærke hertil, at dette jo dog for det Første vil være meget faa Tilfælde, og dernæst, at jeg egentlig heller ikke kan erkende det for at være ganske korrekt, at Forligskommissionen kan forlange saadanne Oplysninger staaede frem, i det Mindste ikke i Almindelighed. Der kan jo være enkelte Arter af Oplysninger, som den kan forlange, derunder saaledes netop Situationskort, skriftlige Dokumenter og andre saadanne Bevisligheder i Sagen; men det er ikke Lovgivningens Mening, at Forligskommissionen kan paalægge Parterne at producere deres Beviser for den. I det Mindste efter min Opfattelse er det Lovgivningens Mening, at det er Forligskommissionens Pligt at mægle Forlig i Sagen paa det Grundlag, som Parterne frembyde af sig selv. Om § 6 har jeg talt, og jeg skal derfor ikke vende tilbage dertil. Hvad § 7 angaar, da skal jeg bemærke, at det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Oct. Hansen), som dvælede ved Paragrafen og gjorde nogle Bemærkninger derimod, bestandig brugte det Udtryk, at Retten „skulde“ henvise Sagen til fornyet Forligsprøve paa et senere Stadium; men det staar der ikke. Der staar: „Retten . . . kan paalægge Sagføreren inden en vis Tidsfrist at lade foretage en ny Forligsprøve“. Dette staar altsaa ikke som Noget, der absolut skal finde Sted i ethvert af de Tilfælde, som Paragrafen omtaler, men der staar kun, at Retten kan gjøre det, hvis der er Grund dertil. Derved er der navnlig tænkt paa, at dette var Noget, som Retten skulde benytte, naar den antog, at saaledes som Sagen forelaa, var der dog nogen Grund til at antage, at Forlig kunde komme istand, men som den derimod skulde undlade, hvor den efter Sagens hele Bestaaenhet og Parternes Stilling maatte antage, at Enighed ikke kunde opnaas. Dette gjælder navnlig, hvor man allerede er kommen til de høiere Instanser, men ellers synes det, at der især for første Instantes Bedkommende nok kunde være Anledning til at beholde en saadan Regel; ellers maatte man jo vælge den Regel, at Sagen skulde hengaa, uden at nogen Forligsmægling fandt Sted, men det kan jo dog ikke negtes, at der er ikke faa Tilfælde, hvor Parterne muligvis endog paa et senere Stadium kunde være tilbæielige til at slutte Forlig, naar de fik Opfordring dertil. — Inden jeg slutter, skal jeg endnu blot for det ærede Thing fremhæve et Punkt, som ingen af de ærede Talerere, der have ytret sig i denne Sag, have omtalt. Det er et Spørgsmaal, som jeg paa en Maade vil anbefale til det høie Things Opmærksomhed, og hvorom jeg kunde ønske at høre dets Mening under den senere Forhandling, et Spørgsmaal nemlig, som foranlediges ved den nye § 9, som er bleven indsat i Landsthinget. Det er